

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 6. jula 2023. godine
Br. ref.: RK 2234/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI29/22

Podnosilac

“Kosovska Banka” DD Beograd

**Ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju
AC-I-21-0174 od 13. januara 2022. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela “Kosovska Banka” DD Beograd, sa sedištem u Beogradu, Republika Srbija, sa ovlašćenim zastupnikom Agencija za osiguranje depozita iz Beograda - poverenik Sonja Popara, koju zastupa Dobrica Lazić, advokat iz Gračanice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [AC-I-21-0174] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a) od 13. januara 2022. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br. 1 (Zaštita imovine) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnosilac zahteva takođe traži uvođenje privremene mere, *“kojom je Kosovskoj agenciji za privatizaciju zabranjeno da prodaje imovinu Kosovske banke dd u stečaju, Beograd, do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Kosova”*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 4. člana 21. [Opšta načela] i stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 2. marta 2022. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 3. marta 2022. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka- Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatif i Radomir Laban (članovi).
8. Dana 30. marta 2022. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio PKVS o registraciji zahteva i poslao mu kopiju zahteva.
9. Dana 7. aprila 2022. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu dodatni dokument.
10. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, kada je i počeo njegov mandat u Sudu.
11. Dana 23. maja 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Iz spisa predmeta proizilazi da je Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) objavila na svom sajtu 56. talas privatizacije imovine New Co Bankkos DD, počevši od njenih prostorija u Prištini, Peći i Kačaniku.

13. Dana 26. decembra 2012. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u, u kojoj je tražio ukidanje odluke o prodaji u 56. krugu privatizacije imovine Osnovne banke „Bankos“ od strane KAP-a i utvrđivanje svojine, odnosno materijalnu naknadu u iznosu od 8.004.777 (osam miliona četiri hiljade sedamsto sedamdeset sedam) evra. Podnosilac zahteva je takođe tražio izdavanje preliminarne sudske zabrane.
14. Dana 28. februara 2013. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je rešenjem [C-III-12-2033], odbilo zahtev podnosioca za izdavanje preliminarne sudske zabrane sa obrazloženjem da nisu ispunjeni uslovi iz člana 55.1 Aneksa Zakona o Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, pošto podnosilac zahteva „nije predočio valjane dokaze da će pretrpeti neposrednu i nepopravivu štetu ako njegov zahtev ne bude odobren“.
15. Dana 22. marta 2013. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu na rešenje [C-III-12-2033] Specijalizovanog veća PKVS-a, kojim je odbijen zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane.
16. Dana 20. septembra 2013. godine, KAP je u svojstvu tuženog podneo odbranu na tužbu sa obrazloženjem da su navodi podnosioca zahteva pravno neutemeljeni, navodeći da je „Odbor direktora, dokumentom SDR 0760, utvrdio da je „Bankos“ sa sedištem u Prištini društveno preduzeće i da je pod zakonskom odgovornošću upravljanja od strane KAP-a na osnovu Zakona o KAP-u. KAP je tvrdio da su navodi tužioca da se radi o deoničarskom društvu neosnovani i da su u suprotnosti sa dokumentom SDR koji je KAP usvojio 2005. godine, a u kojem se kaže da je reč o pravnom licu koje se temelji na društvenom kapitalu, prema Zakonu o uslovima i bankarsko-finansijskom sistemu iz 1977. godine (Službeni list SFRJ, br. 77/2) i članu 13. Zakona o udruženom radu. KAP je, između ostalog, naveo da se imovina ove banke u katastarskoj knjizi vodi kao društvena svojina“.
17. Dana 7. maja 2014. godine, Odbor KAP-a je doneo odluku o likvidaciji Društvenog preduzeća – Osnovna banka „Bankos“.
18. Dana 23. juna 2014. godine, KAP je objavio oglas u dnevnoj štampi za sve poverioce i vlasnike preduzeća u likvidaciji PRN 125 Društveno preduzeće – Osnovna banka „Bankos“, počevši od 16. juna 2014. godine na osnovu odluke KAP-a od 7. maja 2014. godine. Rok za podnošenje kreditnih zahteva je određen od 23. juna 2014. godine do 6. avgusta 2014. godine.
19. Dana 1. avgusta 2014. godine, Žalbeno veće PKVS-a je rešenjem [AC-I-13-0034], odbilo žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, i potvrdilo rešenje [C-III-12-2033] Specijalizovanog veća PKVS-a, sa obrazloženjem da su imovine koje je podnosilac zahteva naveo upisane u katastarskim knjigama kao društvena svojina i da nije bilo nijednog dokaza da je izvršena transformacija svojine na tužioca (podnosioca zahteva).
20. Dana 21. novembra 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev PKVS-u za izdavanje preliminarne sudske zabrane, kojom bi se KAP-u onemogućilo da nastavi postupak likvidacije Osnovne banke „Bankos“ i pričinu nepopravljivu štetu.
21. Dana 20. februara 2015. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je rešenjem [C-IV-14-7054], na osnovu člana 55.1 Aneksa Zakona o PKVS-a, odbilo zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane, sa obrazloženjem da podnosilac zahteva „nije izneo nove argumente i dokaze u prilog takvom zahtevu. Zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane je identičan onom u spisima predmeta C-III-12-2033 i u žalbi AC-I-13-0034-A0001 u pogledu strana u postupku, činjeničnog stanja i zahteva“.

22. Dana 20. marta 2015. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu na rešenje [C-IV-14-7054] Specijalizovanog veća PKVS-a, navodeći bitnu povredu procesnih odredbi, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava.
23. Podnosilac zahteva je u žalbi naveo: *“Osporena odluka je nepravilna i nezakonita i preduzeta da opravda radnje KAP koja po njenom mišljenju na neovlašćen način prodaje imovinu zakonitog vlasnika bez njenog pristanka. Tužilac u žalbi navodi da odbijanje privremene mere što se dešavalo ranije ne predstavlja presuđenu stvar. Po mišljenju tužioca, rešenje o odbijanju privremene mere C-III-12-2033 od 28.02.2013. godine nije proceduralna prepreka da sud izrekne traženu privremenu meru u predmetu C-IV-14-7054. Sud može ponovo da odbije zahtev tužioca ili da ga usvoji, ali ne može da odbacuje zahtev uz obrazloženje da je reč o presuđenoj stvari. Prvostepenom odlukom o odbijanju tražene privremene mere ne skraćuje se pravo tužioca da ponovo traži donošenje privremene mere ukoliko nastupe okolnosti koje ukazuju na potrebu donošenja privremene mere radi sprečavanja gubitka ovog prava. Tužilac u žalbi tvrdi da osporene odluke KAP nisu bile identične, dok je prva odluka bila za prodaju dela imovine tužioca dok je druga odluka o prodaji tužioca kao pravnog lica, a ove odluke donete su u različito vreme. Tužilac stoga traži da se osporena odluka Specijalizovanog veća poništi, da se izrekne privremena mera i da se tuženj zabrani prodaja sporne imovine dok se ne reši osnovanost tužbe”*.
24. Dana 8. aprila 2015. godine, KAP je podneo odgovor na žalbu, tražeći da se odbije žalba podnosioca zahteva i potvrdi rešenje [C-IV-14-7054] Specijalizovanog veća PKVS-a. KAP je u odgovoru na žalbu naveo: *“Da iz do sada izvedenih dokaza od strane tužioca nisu utvrđeni imovinski navodi koje ima tužilja prema DP Osnovna banka "Bankos". Žalba izjavljena na rešenje Specijalizovanog veća ne sadrži nove činjenice od kojih bi trebalo da se promeni tok postupka ili činjenično stanje predmeta. KAP tvrdi da je na osnovu svog zakonskog mandata koji ima prema Zakonu o KAP br. 04/L-034, sveobuhvatno analizirao status ovog DP-a, njegovu istoriju, promenu kapitala, način organizacije upravljanja ovim subjektom i zaključio da se radi o pravnom licu kojim se upravlja na osnovu kapitala u društvenoj svojini”*. KAP je potkrepio ovu tvrdnju dokazima koji su već podneti u spisu predmeta C-III-12-2033 i AC-I-13-0034, SDR 0760, DP “Bankos” sa sedištem u Prištini. U svom odgovoru na žalbu, KAP potvrđuje da je ovaj SDR podnošen i ranije jer je ista žalba ponovljena više puta. Po navodima KAP-a, za tužilju se u smislu njenog vlasničkog statusa ispostavlja da je u društvenoj svojini i da je kao takva pod nadležnošću KAP-a u skladu sa članom 5. Zakona o KAP-u. KAP je, između ostalog, dodao da je imovina ovog društvenog preduzeća upisana kao društvena svojina po posedovnom listu br. 10978 u Prištini.
25. Dana 12. juna 2015. godine, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-15-0058], ukinulo rešenje [C-IV-14-7054] Specijalizovanog veća PKVS-a od 20. februara 2015. godine i odlučilo na sledeći način:
1. *Osnovana je žalba tužioca.*
 2. *Poništava se rešenje Specijalizovanog veća, C -IV-14-7054 od 20.02.2015 godine.*
 3. *Utvrđuje se privremena mera a tuženj je zabranjena prodaja imovine "Kosovske banke DD", Beograd koja je u postupku likvidacije, do meritornog rešavanja tužbe pravnosnažnom sudskom odlukom.*
 4. *Tužilac je obavezan da položi u PKVS iznos od 10.000 evra, radi obezbeđenja naknade troškova i štete koja može da trpi tužena zbog privremene mere, u*

slučaju da se ista ne pokaže uspešnom u osnovanosti tužbe. U slučaju da tužilac ne položi navedeni iznos uroku od 15 dana od dana prijema rešenja, data privremena mera neće proizvoditi pravno dejstvo”.

26. *Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-15-0058], objasnilo: “Specijalizovano veće je netačno i neuredno odbilo zahtev za preliminarnu sudsku zabranu, sa obrazloženjem da nisu ispunjeni zakonski uslovi iz člana 55.1 Aneksa Zakona o PKVS-u za odobrenje takve mere. Iz ovih razloga, ožalbeno rešenje Specijalizovanog veća je netačno i nepravično u svom pravnom obrazloženju, te ga stoga treba poništiti. Žalba tužilje se odobrava, kao osnovana”.*
27. Dana 29. decembra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu i podnesak PKVS-u u prilog svojim navodima.
28. Dana 30. decembra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo PKVS-u konačnu pisanu izjavu u vezi sa tužbom, u kojoj traži da se usvoji tužba, kao osnovana, poništi rešenje Odbora KAP-a od 7. maja 2014. godine o likvidaciji Društvenog preduzeća-Osnovna banka „Bankos“, kao i da odluči da obustavi likvidaciju ovog preduzeća započetu 16. juna 2014. godine.
29. Dana 18. februara 2021. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je rešenjem [C-IV-14-7054], odlučilo na sledeći način:
 - I. *Zahtev tužioca se odbija, kao neosnovan, dok se odluka Organa za likvidaciju od 7. maja 2014. godine o likvidaciji DP Osnovne banke "BANKKOS" potvrđuje kao pravična i zasnovana na zakonu.*
 - II. *Od dana stupanja na snagu ove presude, Odluka od 12. juna 2015. godine kojom je izrečena mera bezbednosti za obustavu likvidacije Osnovne banke DP "BANKKOS", i da bi zaustavila KAP bilo kakvog upravljanja, skladištenja i prodaje dalje imovine Banka Kosova DD Beograd u stečaju ne proizvodi pravno dejstvo.*
 - III. *Tužilac je dužan da plati sudsku taksu u iznosu od 100 evra.*
30. Specijalizovano veće PKVS-a je rešenjem [C-IV-14-7054], objasnilo: *“Osnovni statut i sva dokumentacija entiteta Banke Kosova predstavljaju pravni osnov za zaključak da je ovaj entitet u društvenom vlasništvu i da ga treba tretirati kao društveno preduzeće”.*
31. Specijalizovano veće PKVS-a je rešenjem [C-IV-14-7054], između ostalog, obrazložilo:

“Sud takođe nalazi da je tvrdnja tužioca da pravna transformacija preduzeća nije praćena diskriminacijom na nacionalnoj osnovi i da su privremene mere i naknadni stečajni postupci uvedeni nakon promene statusa, znači nakon transformacije preduzeća i njegovog osnivanja kao akcionarskog društva. U vreme kada se tvrdi da je status preduzeća promenjen, odnosno 1990. godine, u institucijama i društvenim preduzećima su uvedene nasilne mere, i većini radnicima albanske nacionalnosti prisilno je otkazan radni odnos bez njihovog pristanka. Prema tome, u to vreme nije mogao biti legalnog prenosa preduzeća i ne diskriminatornog, sve dok radnici albanske nacionalnosti nisu učestvovali u prenosu i njihova volja nije bila poštovana. Prema opštim pravilima o teretu dokazivanja, stranka mora dokazati činjenice kojima potkrepljuje svoj zahtev (Članovi 35.2.4 i 42.3 Zakona o Posebnoj komori). Prema ovim pravilima, tužilac bi morao da dokaže relevantnim dokazima sve faze procesa transformacije, kao i

pravnu osnovu ove transformacije, koja u ovom slučaju nije uspela da dokaže tako nešto. Stoga je, na osnovu gore navedenog i u skladu sa Članom 54.1 Zakona o Posebnoj komori, odlučeno kao u dispozitivu presude”.

32. Dana 18. marta 2021. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu PKVS-u na rešenje [C-IV-14-7054] Specijalizovanog veća od 18. februara 2021. godine, navodeći bitnu povredu odredaba postupka, pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se osporena presuda preinači i predmet vrati na ponovno suđenje.
33. Dana 14. maja 2021. godine, KAP je podneo PKVS-u odgovor na žalbu i predložio da odbije, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva, a potvrdi osporenu presudu, kao pravilnu i zasnovanu na zakonu.
34. Dana 13. januara 2022. godine, Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0174], odlučilo na sledeći način:
 1. *Žalba tužioca se odbija kao neosnovana.*
 2. *Potvrđuje se prvostepena presuda PKVS-a C-IV-14-7054 od 18. februara 2021. godine.*
 3. *Tužiocu se vraća depozit u iznosu od 10.000 evra, koji je određen za deponovanje u PKVS, na osnovu Odluke Apelacionog veća AC-I-15-0058, datuma 12 juna 2015. Depozit se vraća u roku od 15 dana od dana dostavljanja ove presude.*
 4. *Za žalbeni postupak nisu određene sudske takse.*
35. Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0174], obrazložilo: “[...] Tužilac je u svojoj poslednjoj tužbi podnetoj 21. novembra 2014. godine, tražio poništavanje odluke odbora KAP-a kojom je DP Osnovna banka 'Bankos' stavljena pod likvidaciju i traži da se navodna imovina ovog bankarskog subjekta zaštiti od prodaje koja će biti obavljena kroz postupak likvidacije. Ključno pitanje u ovom slučaju je provera činjenice da li je došlo do zakonske i nediskriminatome imovinske transformacije. Kako je prvostepeno veće PKVS pravilno konstatovalo u ožalbenoj presudi, tužilac nije uspeo da pruži dokaze da potvrdi da je transformacija Osnovne banke DP "Bankos" u akcionarsko društvo bila uspešna. Tužilac je uspeo da iznese neke dokaze povodom započetog procesa transformacije o započetom procesu transformacije ovog bankarskog subjekta, ali ti dokazi nisu dovoljni i ne dokazuju da je ceo proces transformacije uspešno završen. Apelaciono veće napominje da je osnovan navod KAP, izneta u odbrani u tužbi, ali u daljem postupku da tužilac nije doneo ni dokaze o internim uplatama akcija, onda nedostaju potvrde o uplati na kojima se vidi ime ulagača, nema evidencije o računovodstvu, bilansu stanja. Nadalje, Apelaciono veće napominje da se imovina ove banke trenutno evidentiraju se u katastarskim knjigama kao društvena svojina”.

Navodi podnosioca zahteva

36. Podnosilac zahteva navodi da su mu presudom [AC-I-21-0174] Žalbenog veća PKVS-a od 13. januara 2022. godine povređena prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br. 1 (Zaštita imovine) EKLJP-a.

37. Podnosilac zahteva gradi slučaj na navodu o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, jer presuda [AC-I-21-0174] Žalbenog veća PKVS-a od 13. januara 2022. godine nije ispunila uslove za „pravično suđenje“ prema članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, zbog: (i) nedostatka obrazloženja sudske odluke; i (ii) povrede prava na suđenje u razumnom roku; (iii) pogrešne/proizvoljne primene materijalnog prava/zakona.
38. Podnosilac zahteva navodi da su mu povređena prava propisana članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a.
39. Podnosilac zahteva navodi: *“Odredbom člana 12 Zakona o izmenama dopunama zakona o prometu i raspolaganju društvenim kapitalom, koji je objavljen u Službenom listu SFRJ br. 46 od 10. avgusta 1990. god., propisano je: “Odredbe ovog zakona shodno se primenjuju i na društveni kapital u zadrugama i u organizacijama za osiguranja”. Podnosilac inicijative je Banka koja je osnovana u skladu sa odredbama Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama (“Službeni list SFRJ” br. 10 od 17.02.1989. god.). Dakle, kada utvrđuje da li je transformacija izvršena u skladu sa Zakonom, Žalbeno veće primenjuje materijalno pravo koje se na podnosioca inicijative ne može primeniti. Pravom na pravično suđenje, utvrđenim članom 31 stav 1 i 2 Ustava, svakom građaninu se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, i jemče se procesne garancije da će postupak u kome je odlučivano o njihovim pravima i obavezama biti sproveden na način da im kroz nezavisnost i nepristrasnost suda, javno raspravljanje, ravnopravno učešće u postupku, odlučivanje u razumnom roku, primenom i poštovanjem propisanih pravila postupka, bude omogućeno pravično suđenje”.*
40. Podnosilac zahteva tvrdi: *“Pogrešna primena materijalnog prava na štetu podnosioca inicijative dovela je do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, jer sve činjenice i dokaze koje je podnosilac dostavio, Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova je pogrešno utvrdilo”.*
41. Podnosilac zahteva navodi: *“Odredbom člana 15 Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama (“Sl. list SFRJ”, br. 10/89, 40/89, 87/89 i 18/90) regulisano je da banka stiče svojstvo pravnog lica upisom u sudski registar, pri čemu se uz prijavu za upis podnosi i ostala dokumentacija propisana navedenim zakonom. Upis Kosovske banke d.d. u registar suda sproveden je na osnovu rešenja Fi-597/90 od 20.07.1990. god. U rešenju Fi-597/90, na prvoj strani je, između ostalog, navedeno da je Okružnom privrednom sudu u Prištini Banka dostavila i dokaz da su uplaćena sredstva u osnivački fond, a na registarskom listu br. 5 rešenja stoji: “Banka odgovara za obaveze sredstvima osnivača uloženim u osnivački fond i u drugim fondovima”. Na osnovu gore navedenog, više je nego očigledno da je podnosilac inicijative dokazao pravni i zakonski osnov transformacije, za koji redovni sudovi neosnovano i paušalno tvrde da podnosilac inicijative to nije uspeo da dokaže!”.*
42. Podnosilac zahteva ističe: *“Podnosilac inicijative je transformisan kao Banka u deoničarsko društvo, a ne kao preduzeće u akcionarsko društvo! Odredbe Zakona o prometu i raspolaganju društvenim kapitalom, koji je objavljen u „Službenom listu SFRJ“, br. 84 od 22. decembra 1989. god., i „Službenom listu SFRJ“, br. 46 od 10. avgusta 1990. god., koje primenjuju redovni sudovi, odnose se na transformaciju preduzeća, zadruga i organizacija za osiguranje. Odredbe Zakona o prometu i raspolaganju društvenim kapitalom nisu se odnosile na Banke. U tom smislu pogrešna primena materijalnog prava na štetu podnosioca inicijative dovela je do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, imajući u vidu da je primena materijalnog prava u konkretnom slučaju bila proizvoljna i, najblaže rečeno, diskriminaciona”.*

43. Podnosilac zahteva dalje dodaje: “Žalbeno veće uopšte nije odgovorilo na pitanja navode iz njegove žalbe koju je podneo protiv presude Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova, a to je: zašto se na podnosioca inicijative u pogledu ispunjenosti uslova za zakonitu transformaciju ne primenjuju odredbe Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama („Sl. list SFRJ“, br. 10/89, 40/89, 87/89 i 18/90)?”.
44. U tom smislu, podnosilac zahteva naglašava: “Ističemo da je jedan od elemenata prava na pravično suđenje i pravo na obrazloženu sudsku odluku i ono podrazumeva obavezu suda da navede jasne, dovoljne i razumljive razloge na kojima zasniva svoju odluku, čime se istovremeno daje garancija stranci da je sud razmotrio njene navode i dokaze koje je istakla u postupku i da se takva odluka može ispitati po žalbi”.
45. Podnosilac zahteva takođe ističe: “Svakako da sud nije dužan da u odluci da detaljne odgovore na sva postavljena pitanja i iznete argumente i da mera u kojoj postoji obaveza davanja obrazloženja zavisi od prirode odluke. Međutim, postavlja se pitanje: zašto se na podnosioca inicijative u pogledu ispunjenosti uslova za zakonitu transformaciju ne primenjuju odredbe Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama (“Sl. list SFRJ”, br. 10/89, 40/89, 87/89 i 18/90)?, a to su odlučna pitanja koja su postavljena pred Žalbenim većem, na koja ovo veće nije dalo bilo kakav odgovor! Prema praksi Evropskog suda za ljudska prava, u takvoj pravnoj situaciji (prilikom ocene da li obrazloženje sudskog akta zadovoljava standarde pravičnog suđenja) neophodno je sagledati da li je žalbeni sud ispitao odlučna pitanja koja su pred njega izneta ili se zadovoljio pukim potvrđivanjem odluke prvostepenog sud a (videti presudu u predmetu Helle protiv Finske, predstavka broj 15711996/7761977 od 19. decembra 1997, godine, stav 60)”.
46. Podnosilac zahteva podvlači: “Pravo na obrazloženu sudsku odluku ima koren u jednom opštem načelu Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava, a to je načelo koje štiti pojedinca od proizvoljnosti, Odluka redovnih sudova treba da sadrži razloge koji su dovoljni da odgovore ne suštinske aspekte činjenične i pravne - supstancijalne ili proceduralne - argumentacije stranaka u sporu (Ruiz Torija v. Spain, st. 29-30). Redovni sudovi su prekoračili svoja ovlašćenja s obzirom da su postupak transformacije Kosovske banke dd u stečaju analizirali u skladu sa Zakonom koji se u odnosu na Banku ne može primeniti bez ocene činjenica i dokaza i bez uzimanja u obzir propisa UNMIK-a, čime SLI povredili član 46 Ustava Kosova (Zaštita imovine)”.
47. U tom smislu, podnosilac zahteva naglašava: “I pre postupka transformacije, odnosno pre 22. marta 1989. godine, podnosilac inicijative bio je registrovan kao Banka, odnosno finansijska organizacija, Ova Banka nikada nije poslovala kao preduzeće, već kao Banka, odnosno, finansijska organizacija, pa su u pogledu utrdivanja uslova iz odredbe člana 5 stava 4 UNMIK-a 2002/12 o osnivanju Kosovske poverilačke agencije redovni sudovi primenili zakon koji nije važio za podnosioca inicijative”.
48. Podnosilac zahteva na kraju ističe: “Žalbeno veće u svojoj presudi u podnaslovu “Nalazi Apelacionog veća” navodi da se “imovina ove Banke trenutno evidentira u katastarskim knjigama kao društvena svojina”. Na ovaj način, Žalbeno veće je svojim aktom, odnosno presudom direktno povredilo pravo podnosioca inicijative predviđenom Ustavom Kosova koji u svom članu 46 stav 1 propisuje: “Garantuje se pravo na imovinu”, dok je stavom 2 istog člana Ustava propisano: “Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosova mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili podržavanje javnog interesa,

a za koju se vrši neposredno adekvatna kompenzacija licu ili licima, čija se imovina ekspropriše”.

49. Podnosilac zahteva ističe: “Odredbe Ustava primenjuju se jednako na sve građane u skladu sa principima vladavine prava koji su predviđeni odredbama člana 3 i 24 Ustava, pa se postavlja pitanje kako je moguće da neko vrši evidenciju odnosno upis imovine Banke u katastru i da je bez njene saglasnosti, ili znanja, i bez naknade konvertuje u društvenu svojinu?! Imovina Banke, ovde podnosioca inicijative, sastoji se od poslovnih zgrada koje je Banka izgradila za svoje potrebe, a u momentu njenog osnivanja kao deoničarskog društva i kasnije otvaranja stečaja, ti objekti nisu bili uknjiženi u katastar nepokretnosti, mada su bili podneti zahtevi za uknjižbu”.
50. Podnosilac zahteva navodi: “Njihova kasnija uknjižba kao društvene svojine u novoformiranim katastarskim knjigama izvršena je neovlašćeno i protivzakonito od strane kosovskih institucija, nakon čega je usledila prodaja izvesnog dela nepokretne imovine Banke od strane Kosovske agencije za privatizaciju. Zbog toga je pred Posebnom komorom Vrhovnog suda Kosova u tom parnica C-III-12-2033 od 26.12.2012. godine po tužbi Banke za naplatu potraživanja u iznosu od EUR 8.004.777,00”.
51. Podnosilac zahteva takođe traži od Suda: “Usvaja se privremena mera pa se zabranjuje Kosovskoj agenciji za privatizaciju svaka prodaja i bilo kakvo raspolaganje imovinom Kosovske banke d.d. Beograd u stečaju do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Kosova koji je pokrenut po inicijativi radi ocene ustavnosti presude br. AC-I-21-0174 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 13. januara 2022. godine”.
52. Konačno, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede članova 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a; (iii) da proglasi ništavom presudu [AC-I-21-0174] Žalbenog veća PKVS-a od 13. januara 2022. godine i istu vrati na ponovno suđenje u skladu sa presudom ovog Suda; (iv) i da usvoji privremenu meru.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

Član 46

[Zaštita imovine]

1. Garantuje se pravo na imovinu.

2. Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.
3. Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili podržavanje javnog interesa, a za koju se vrši neposredna adekvatna kompenzacija licu ili licima, imovina kojih se ekspropriiše.
4. O sporovima koje uzrokuje neko delo Republike Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo, a koji se smatraju eksproprijacijom, odlučuje nadležni sud.
5. Intelektualno pravo je zaštićeno zakonom.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6 (Pravo na pravično suđenje)

1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.
[...]"

Protokol br. 1 član 1. [Zaštita imovine]

1. Svako fizičko ili pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

ANEKS O ZAKONU BR. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA PRIVATIZACIJU

Član 23. [Dokazi o potraživanju ili interesu]

"1. Obrazac za dokaz o potraživanju zahteva sledeće informacije:

1.1 ime, adresu i ostale kontaktne podatke navodnog poverioca;

1.2 ukupan novčani iznos navodnog potraživanja (zajedno sa mogućom nagomilanom kamatom koja se potražuje, naznačenom odvojeno) i opis prirode potraživanja, uz naznaku kako i kada je nastalo navodno potraživanje i navodeći da li se radi o potraživanju određene imovine preduzeća i ukoliko je primenjivo, da li potraživanje zahteva od preduzeća da izvrši određenu obavezu, osim uplate novca podnosiocu zahteva;

1.3 detaljan opis svake prethodne pravne radnje preduzete od strane navodnog poverioca da utvrdi ili zaštiti potraživanje;

1.4 pojedinosti o korišćenom obračunskom kursu valute, ako postoji;

1.5 primerke svakog pismenog ugovora i druga dokumenta koja potkrepljuju potraživanje;

1.6 podatke o svakoj vrsti kolateralnog jemstva, vrednost tog jemstva, datum kada je dat i podatke o upisu ili drugoj radnji potrebnoj da se predstavi interes poverioca u kolateralnom jemstvu važećem prema trećim stranama; i

1.7 sve ostale relevantne informacije u vezi sa potraživanjem koje navodni poverilac želi da podnese”.

Prihvatljivost zahteva

53. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, dalje propisani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.

54. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

55. Sud se takođe poziva i na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, kojim je utvrđeno:

“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.

56. Sud takođe ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. Zakona [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48. Zakona [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49. Zakona [Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

57. Sud se poziva na svoju konsolidovanu sudsku praksu koja se odnosi na pravo pravnih lica da podnesu individualni ustavni zahtev: “Sud smatra da prema članu 21.4 Ustava,

koji obezbeđuje da osnovna prava i slobode predviđene Ustavom važe i za pravna lica, u meri u kojoj su primenljiva. Podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu tražeći osnovna prava koja važe za pojedince ali i za pravna lica, kao što je podnosilac zahteva. To znači da je podnosilac zahteva podjednako dužan da iscrpi sva pravna sredstva određena zakonom, kako je utvrđeno članom 113.7 Ustava (vidi slučaj Suda [KI41/09](#), podnosilac *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).

58. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva u svojstvu pravnog lica ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede svojih osnovnih prava i sloboda, koja važe kako za pojedince, tako i za pravna lica (vidi slučajeve Suda [KI41/09](#), podnosilac *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, citiran gore, stav 14; [KI118/18](#), podnosilac *Eco Construction doo*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. septembra 2019. godine, stav 29; i [KI202/21](#), podnosilac *“Kelkos Energy” DOO*, presuda od 29. septembra 2022. godine, stav 89).
59. Što se tiče ispunjenosti uslova prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i Zakonom i prethodno razrađeni, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [AC-I-21-0174] Žalbenog veća PKVS-a od 13. januara 2022. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva utvrđena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređena, u skladu sa kriterijumima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona.
60. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u stavu (2) pravila 39 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 39 (2) posebno propisuje:

*Pravilo 39
(Kriterijum o prihvatljivosti)*

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

61. Gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljive iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika (vidi, slučajeve Suda: [KI04/21](#), podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26, i [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
62. U tom smislu i u nastavku, radi ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, u okolnostima ovog slučaja, ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom (vidi, slučaj [KI04/21](#), gore citiran, stav 28, i slučaj [KI175/20](#), gore citiran, stav 39).

63. Sud primećuje da je predmet podnosioca zahteva razmotren kroz 6 (šest) sudskih odluka, o kojima je prvo odlučeno u vezi sa zahtevom za preliminarnu sudsku zabranu od strane Specijalizovanog veća PKVS-a rešenjem [C-III-12-2033] od 28. februara 2013. godine, kojim je odbijen zahtev podnosioca za izdavanje preliminarne sudske zabrane, sa obrazloženjem da nisu ispunjeni uslovi iz člana 55.1 Aneksa Zakona o Posebnoj komori. Ovo rešenje je Žalbeno veće PKVS-a potvrdilo rešenjem [AC-I-13-0034], sa obrazloženjem da su imovina koju je podnosilac zahteva tražio upisana u katastarskim knjigama kao društvena svojina i da nije bilo dokaza da je izvršena transformacija svojine na podnosioca zahteva. U međuvremenu, nakon što je Odbor KAP-a doneo odluku o likvidaciji Društvenog preduzeća – Osnovne banke „Bankos“, podnosilac zahteva je 21. novembra 2014. godine podneo PKVS-u zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane kojom KAP ne bi bio u mogućnosti da nastavi postupak likvidacije Društvenog preduzeća – Osnovne banke „Bankos“ i pričini nepopravljivu štetu. Specijalizovano veće PKVS-a je, rešenjem [C-IV-14-7054] od 20. februara 2015. godine na osnovu člana 55.1 Aneksa Zakona o PKVS-a odbilo zahtev za izdavanje preliminarne sudske zabrane, iz razloga što podnosilac zahteva nije izneo argumente i nove dokaze u prilog svom zahtevu. Nakon žalbe podnosioca zahteva, rešenje [C-IV-14-7054] Specijalizovanog veća PKVS-a od 20. februara 2015. godine je ukinuto rešenjem [AC-I-15-0058] Žalbenog veća od 12. juna 2015. godine, usvajanjem zahteva za izdavanje preliminarne sudske zabrane, kojim je KAP-u zabranjena prodaja imovine „Banke“, koja je u postupku likvidacije, do donošenja pravosnažne odluke o meritumu tužbe.
64. U međuvremenu, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u, tražeći da se ukine rešenje Odbora KAP-a od 7. maja 2014. godine o likvidaciji društvenog preduzeća „Bankos“. Specijalizovano veće PKVS-a je, rešenjem [C-IV-14-7054] od 18. februara 2021. godine, odlučilo da odbije žalbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu, i ukine meru bezbednosti odobrenu rešenjem [AC-I-15-0058] Žalbenog veća od 12. juna 2015. godine - za obustavu likvidacije Društvenog preduzeća-Osnovna banka „Bankos“ i kojom je KAP-u zabranjeno bilo kakvo upravljanje, skladištenje i prodaja imovine na osnovu toga što je entitet „Bankos“ u društvenom vlasništvu i mora se tretirati kao društveno preduzeće. Nakon žalbe podnosioca zahteva, ovo rešenje je potvrdilo Žalbeno veće PKVS-a presudom [AC-I-21-0174] od 13. januara 2022. godine, sa obrazloženjem da se „*imovina ove Banke trenutno evidentira u katastarskim knjigama kao društvena svojina*“ i da podnosilac zahteva „*nije izneo dokaze da je transformacija Osnovne banke DP „Bankos” u akcionarsko društvo bila uspešna*“.
65. Zaključke PKVS-a, podnosilac zahteva osporava pred Sudom, navodeći da je presuda [AC-I-21-0174] Žalbenog veća PKVS-a od 13. januara 2022. godine doneta kršeći članove 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6 i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a.
66. Sud primećuje da se glavni navodi podnosioca zahteva u suštini odnose na povredu imovinskih prava i prava na pravično i nepristrasno suđenje, tvrdeći u suštini svojinu nad entitetom „Bankos“ i osporavajući status entiteta „Bankos“, navodeći da je akcionarsko društvo, a ne društveno preduzeće sa društvenim kapitalom, kako su to ocenili Specijalizovano veće i Žalbeno veće PKVS-a.
67. Sud primećuje da je tokom čitavog sudskog procesa bio sporan status entiteta „Bankos“ između parničara. U tom aspektu, podnosilac zahteva navodi da je osnovan kao akcionarsko društvo i da je transformacija izvršena u skladu sa Zakonom o bankama i drugim finansijskim organizacijama (Službeni list RSFJ, br. 10/89 od 17. februara 1989. godine). Međutim, KAP je tvrdio da ovo preduzeće ima status društvenog preduzeća sa društvenim kapitalom i da se izvršena transformacija ne može smatrati validnom, zbog nezakonitosti transformacije i diskriminacije tokom procesa transformacije.

68. Što se tiče ovih navoda, Sud ističe da su isti razmotreni od strane redovnih sudova, odnosno od strane Specijalizovanog veća i Žalbenog veća PKVS-a.
69. U tom smislu, a posebno u vezi sa navodima podnosioca zahteva, Sud prvo podseća da je Specijalizovano veće PKVS-a, rešenjem [C-IV-14-7054] od 18. februara 2021. godine, razmatrajući navode podnosioca zahteva, između ostalog, istakao sledeće:

[...]

Sud, uzimajući u obzir argumentaciju dva glavna pitanja u ovom predmetu, kao što su zakonitost transformacije, a ne diskriminacija tokom procesa transformacije statusa ovog preduzeća, zaključuje da takva transformacija nije izvršena u skladu sa zakonskim propisima, pa tako takva transformacija, ni tada ni sada, ne može proizvesti pravno dejstvo.

U ovom slučaju, sud smatra da je za zakonitost transformacije preduzeća presudno bilo ispunjenje drugih uslova transformacije kao što su procena društvenog kapitala preduzeća, odluka o izdavanju i podeli internih akcija, dokazi, uplate akcija od strane akcionara, a koji uslovi nisu bili ispunjeni, ili ih tužilac nije dokazao u pismenom postupku i na ročištu. Osnovni statut i sva dokumentacija subjekata Banke Kosova, predstavljaju pravni osnov da se zaključci da je ovaj entitet u društvenom vlasništvu, i da ga treba tretirati kao društveno preduzeće.

Sud ocenjuje da je već i na izvršenih transformacija, posebno nakon 22. marta 1989. godine, neutemeljena u pozitivnim zakonima i suprotna pravnom, ustavnom poretku, jer su tada u javnim ustanovama i društvenim preduzećima na Kosovu uvedene prinudne mere. Procedure koje su preduzete za transformaciju predmetnog subjekta iz društvenog preduzeća u akcionarsko društvo razvijene su nakon ukidanja autonomije bivšeg KSAK-a i prilikom postavljanja diskriminatornih zakona od strane Republike Srbije.

Sud takođe nalazi daje tvrdnja tužioca da pravnu transformaciju preduzeća nije pratila diskriminacija po nacionalnoj osnovi i da su privremene mere i naknadni stečajni postupak uvedeni nakon statusne promene, tj. nakon transformacije preduzeća i njegovog osnivanja kao akcionarskog društva.

U vreme kada je navodno promenjen status preduzeća, odnosno 1990. godine, u institucijama i društvenim preduzećima su uvedene prinudne mere i većini radnika albanske nacionalnosti prinudno im je prestao radni odnos bez njihove volje. Dakle, u to vreme nije moglo doći do legalnog prenosa preduzeća i ne diskriminatornog, sve dok radnici albanske nacionalnosti nisu učestvovali u prenosu i nije poštovana njihova volja. Prema opštim pravilima o teretu dokazivanja, stranka mora da dokaze činjenice kojima potkrepljuje svoju tužbu (čl. 35.2.4 i 42.3 Zakona o Posebnoj komori). Prema ovim pravilima, tužilac bi relevantnim dokazima morao da dokaže sve faze procesa transformacije kao i pravni osnov ove transformacije; koji U ovom slučaju nije uspeo da dokaže tako nešto”.

70. Sa svega napred navedenog, Sud ocenjuje: (i) da je Specijalizovano veće PKVS-a utvrdilo da podnosilac zahteva nije prošao zakonske faze transformacije iz društvenog preduzeća u deoničarsko društvo; (ii) da je Specijalizovano veće PKVS-a objasnilo da ne stoji da je podnosilac zahteva transformisan u deoničarsko društvo u vreme u kojem tvrdi da je transformisan, jer se u to vreme nije desila zakonita i nediskriminatorna transformacija

podnosioca zahteva; (iii) da je Specijalizovano veće PKVS-a utvrdilo da podnosilac zahteva nijednim relevantnim dokazom nije dokazao transformaciju iz društvenog preduzeća u deoničarsko društvo; (iv) da je Specijalizovano veće PKVS-a u suštini ocenilo da je podnosiocu zahteva nedostajala procesna legitimacija, odnosno da nije transformisan u deoničarsko društvo.

71. Sud takođe podseća da je Žalbeno veće PKVS-a, presudom [AC-I-21-0174] od 13. januara 2022. godine, u smislu ovog konkretnog navoda podnosioca zahteva, istakao sledeće:

“Kako je prvostepeno veće PKVS pravilno konstatovalo u ožalbenoj presudi, tužilac nije uspeo da pruži dokaze da potvrdi je transformacija Osnovne banke DP „Bankkos“ u akcionarsko društvo bila uspešna. Tužilac je uspeo da iznese neke dokaze povodom započetog procesa transformacije o započetom procesu transformacije ovog bankarskog subjekta, ali ti dokazi nisu dovoljni i ne dokazuju da je ceo proces transformacije uspešno završen.

Apelaciono veće napominje daje osnovan navod KAP, izneta u odbrani u tužbi, ali u daljem postupku da tužilac nije doneo ni dokaze o internim uplatama akcija, onda nedostaju potvrde o uplati na kojima se vidi ime ulagača, nema evidencije o računovodstvu, bilansu stanja. Nadalje, Apelaciono veće napominje da se imovina ove banke trenutno evidentiraju se u katastarskim knjigama kao društvena svojina”.

72. Sud takođe primećuje da je Žalbeno veće PKVS-a, rešenjem [AC-I-13-0034] od 1. avgusta 2014. godine, potvrdilo rešenje [C-III-12-2033] Specijalizovanog veća PKVS-a, sa obrazloženjem da je imovina koju pominje podnosilac zahteva upisana u katastarskim knjigama kao društvena svojina i da nije bilo dokaza da je izvršena transformacija svojine na podnosioca zahteva.
73. U tom smislu, Sud smatra da su Specijalizovano veće i Žalbeno veće PKVS-a u okolnostima konkretnog slučaja, razmotrili i obrazložili navode podnosioca zahteva.
74. Ista su razmatrala bitne navode podnosioca zahteva i objasnila da je (i) Banka Kosova „Bankos“ bila društveno preduzeće pre 1990. godine; (ii) navodna transformacija preduzeća od strane podnosioca zahteva iz društvenog preduzeća u akcionarsko društvo nije izvršena u skladu sa zakonskim odredbama i kao takva transformacija, ni tada ni sada, ne može proizvesti pravno dejstvo; (iii) osnovni statut i sva dokumentacija entiteta Banke Kosova predstavljaju pravni osnov za zaključak da je ovaj entitet u društvenoj svojini (iv) podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže relevantnim dokazima sve faze procesa svojinske transformacije i pravni osnov privatizacije; i na kraju (v) imovina ove banke je evidentirana u katastarskim knjigama kao društvena svojina.
75. Sud primećuje da je PKVS u slučaju podnosioca zahteva detaljno analizirao izvedene dokaze i navode koje su stranke iznele u postupku, i na kraju je odbio žalbu na osnovu relevantnih odredbi Zakona br. 06/L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, koje je smatrao relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja i bitne navode koje je izneo podnosilac zahteva.
76. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva navodi da je PKVS pogrešno primenio materijalno pravo prilikom razmatranja i odlučivanja u njegovom slučaju.

77. S tim u vezi, podnosilac zahteva ističe: “Dakle, kada utvrđuje da li je transformacija izvršena u skladu sa Zakonom, Žalbeno veće primenjuje materijalno pravo koje se na podnosioca inicijative ne može primeniti. [...]”
78. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi: “Pogrešna primena materijalnog prava na štetu podnosioca inicijative dovela je do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, jer sve činjenice i dokaze koje je podnosilac dostavio Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova je pogrešno utvrdilo”.
79. S tim u vezi, Sud se poziva na relevantni deo obrazloženja Žalbenog veća PKVS-a dato u presudi [AC-I-21-0174] od 13 januara 2022. godine, koje je u kontekstu ovog konkretnog navoda podnosioca zahteva naglasilo sledeće:

“U ovom statutomnom slučaju primenjuju se zakoni koje su odobrila tri različita zakonodavca:

- Zakon o Kosovskoj agenciji za privatizaciju - KAP (Zakon br. 04 / L-034). Ovaj zakon utvrđuje pravila i uslove da se transformacija prizna kao zakonita i pravedna.

Uredba UNMIK-a 1999/24 o zakonu na snazi na Kosovu. Ova uredba će dopuniti odredbe iz člana 1.27 i člana 5.4.1 Zakona o Agenciji za privatizaciju i pomoći će u identifikaciji posebnog zakona o transformaciji kojeg je tužilac trebalo da poštuje. Zaista, član 1.27 ZKP-a daje definiciju i vremenski okvir za priznavanje transformacije i član 5.4.1. zahteva "potpuno poštovanje zakona po kome je izvršena transformacija ". Ali nijedna od obe odredbi ne identifikuje izričito zakon(e) na snazi za period od 22. marta 1989. do 12. decembra 1999. Stoga bi trebalo koristiti tekst iz člana 1 Uredbe 1999/24.

- Zakon o transformaciji i prodaji društvenog kapitala objavljen u “Službenom listu SFRJ” 46/1990. Na ovaj zakon mora se primeniti gore navedeni tekst. Originalni zakona sa istim naslovom odobrila je Savezna skupština-SFRJ i objavljen u Saveznom službenom listu 84/89. Ovaj zakon je bio deo prve grupe zakona o privatizaciji u Jugoslaviji i imao je za cilj transformaciju vlasništva putem sredstava za proizvodnje od društvenog u privatnim. Ovaj zakon - poznat kao Zakon o društvenom kapitalu - izmenjen je 1990. godine i izmenjena verzija je objavljena u Saveznom „Službenom listu“ 46/1990. Obe verzije, originalna i izmenjena, primenjene su posle roka navedenog u članu 1.1 UNMIK Uredbe 1999/24, znači 22. marta 1989. Međutim, zakon je uključivao suštinsko pitanje - privatizaciju - koje nije bilo obuhvaćeno nijednim drugim zakonom usvojenim pre 22. marta 1989. Njegov sadržaj nije diskriminatorski ni u kom smislu i nije u suprotnosti ni sa jednim od međunarodnih pravnih instrumenata pomenutih u tačka 1.3 istog člana. Iz tog razloga i u skladu sa tačkom 1.2 istog člana primenjivaće se ovaj zakon.

Međutim, ovaj zakon je - otkako je prvi put usvojen - više puta menjan i to postavlja pitanje koja je verzija na snazi upravo za ovu parnicu. Generalno - transformacija regulisana Zakonom o transformaciji i prodaji društvenog kapitala bila je višestepeni proces koji se realizuje sledećim pravnim radnjama i koracima. Dakle - u svakoj radnji / koraku treba da se primenjuju odredbe verzije zakona na snazi u vreme kada se dogodilo radnje / koraka i sve dok ove odredbe ne prevaziđu tekst Uredbe UNMIK-a 1999/24, članu 1.2 i 1.3.

Zakon o bankama i drugim finansijskim organizacijama (Službeni list SFRJ br. 10/89, 40/89, 87/89 i 18/90).

Zakon o Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova (Zakon br. 04 / L-033). Ovim zakonom su definisane nadležnosti Posebne komore za rešavanje sporova o transformaciji društvenih preduzeća.-

Zakon o Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova (Zakon br. 06/ L-086). Ovim zakonom su definisane i nadležnosti Posebne komore za rešavanje sporova o transformaciji u vezi sa društvenim preduzećima”.

80. Na osnovu napred izloženog, Sud smatra da je Žalbeno veće osporenom presudom dalo uverljive i dovoljne razloge, detaljno obrazlažući važeći pravni osnov na kojem je zasnovalo svoju odluku, logično obrazlažući zašto se u datim okolnostima podnosioca zahteva primenjuju gore navedene zakonske odredbe.
81. S tim u vezi, Žalbeno veće PKVS-a je, pozivajući se na okolnosti konkretnog slučaja, obrazložilo zašto su gore navedeni zakoni primenljivi u okolnostima slučaja podnosioca zahteva, u smislu ocene zakonitosti procesa svojinske transformacije i statusa sporne imovine. U osporenoj presudi Žalbenog veća PKVS-a, postoji logična veza između pravnog osnova, obrazloženja i izvedenih zaključaka, što znači da osporena presuda sadrži sve komponente obrazložene odluke.
82. Sud podseća da podnosilac zahteva može i dalje da ne bude zadovoljan obrazloženjem i pravnim osnovom koje je primenilo Žalbeno veće PKVS-a. S tim u vezi, Sud je, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i vodeći računa o njenim karakteristikama definisanim u EKLJP-u, kao i načelu supsidijarnosti i doktrini četvrtog stepena, stalno naglašavao razliku između „ustavnosti” i „zakonitosti” i istakao da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili pogrešnom tumačenju i pogrešnoj primeni zakona za koje se tvrdi da ih je izvršio redovni sud, osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom i/ili EKLJP-om (vidi, slučajeve Suda: [KI128/18](#), podnosilac zahteva: *Limak Kosovo International Airport J.S.C.*, „Adem Jashari”, rešenje o neprihvatljivosti od 28. juna 2019. godine, stav 55; [KI62/19](#), podnosilac zahteva: *Gani Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. decembra 2019. godine, stavovi 56-57; [KI110/19](#), podnosilac zahteva: *Fisnik Baftijari*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2019. godine, stav 40).
83. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva navodi: *“Odredbom člana 15. Zakona o bankama i drugim finansijskim organizacijama („Sl. list SFRJ”, br. 10/89, 40/89, 87/89 i 18/90) regulisano je da banka stiče svojstvo pravnog lica upisom u sudski registar, pri čemu se uz prijavu za upis podnosi i ostala dokumentacija propisana navedenim zakonom. Upis Kosovske banke d.d. u registar suda sproveden je na osnovu rešenja Fi-597/90 od 20.07.1990. godine. U rešenju Fi-597/90, na prvoj strani je, između ostalog, navedeno da je Okružnom privrednom sudu u Prištini Banka dostavila i dokaz da su uplaćena sredstva u osnivački fond, a na registarskom listu br. 5 rešenja stoji: „Banka odgovara za obaveze sredstvima osnivača uloženim u osnivački fond i u drugim fondovima”. Na osnovu gore navedenog, više je nego očigledno da je podnosilac inicijative dokazao pravni i zakonski osnov transformacije, za koji redovni sudovi neosnovano i paušalno tvrde da podnosilac inicijative to nije uspeo da dokaže”.*
84. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi: *“Podnosilac inicijative je transformisan kao Banka u deoničarsko društvo, a ne kao preduzeće u akcionarsko društvo! Odredbe Zakona o prometu i raspolaganju društvenim kapitalom, koji je objavljen u “Službenom listu SFRJ”, br 84 od 22. decembra 1989. god., i “Službenom listu SFRJ”, br. 46 od 10. avgusta 1990. god., koje primenjuju redovni sudovi, odnose se na transformaciju preduzeća, zadruga i organizacija za osiguranje. Odredbe*

Zakona o prometu i raspolaganju društvenim kapitalom nisu se odnosile na Banke. U tom smislu, pogrešna primena materijalnog prava na štetu podnosioca inicijative dovela je do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, imajući u vidu da je primena materijalnog prava u konkretnom slučaju bila proizvoljna i, najblaže rečeno, diskriminaciona”.

85. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva navodi: “[...] sve činjenice i dokaze koje je podnosilac dostavio, Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova je pogrešno utvrdilo”.
86. S tim u vezi, Sud je istakao obrazloženje Žalbenog veća PKVS-a u presudi [AC-I-21-0174] od 13. januara 2022. godine, koje je u smislu ove konkretne tvrdnje podnosioca zahteva, naglasilo sledeće:

“Transformacija predviđena Zakonom o transformaciji i prodaji društvenog kapitala iz 1990. godine bila je poseban proces privatizacije. Glavni cilj je bio transformacija privrede iz socijalističke u tržišnu. Da bi nastavio sa socijalnim pristupom, tadašnji zakonodavac je radnicima omogućio kupovinu akcija po povlašćenoj ceni i na duge rate.

Radnički savet, koji je bio organ upravljanja društvenim preduzećem, imao je isključivu nadležnost da odlučuje da li će proces privatizacije započeti putem transformacije. Međutim, kao stranka u privatizaciji, Radnički savet nije imao ovlašćenja da odlučuje o vrednosti kapitala koji su oni želeli da kupe podelom akcija. Zbog toga je Savezni zakonodavac bivše SFRJ usvojio član 4. Zakona o transformaciji i prodaji društvenog kapitala (Službeni list) SFRJ 46/1990. Prema ovoj odredbi, Radnički savet će prilikom odlučivanja o transformaciji polaziti od obračunate vrednosti kapitala u društvenoj svojini. Ovu vrednost bi se stvorila od organizacije zakonom ovlašćena. Ova organizacija-agencija je pomenuta u članu 2-a istog zakona. Agencija je imala ovlašćenje da imenuje telo koje će izvršiti tekuću procenu kapitala preduzeća i potom je odobriti. Iz svih rešenja i drugih akata koje je tužilac podneo kao dokaz, kao i iz Rešenja Okružnog privrednog suda u Prištini za registraciju, Fi. 597, jasno je da takva procena društvenog kapitala nije predstavljena.

Shodno tome, može se zaključiti da sudske odluke o upisu ovog finansijskog subjekta u sudske registre, nemaju obavezujuće dejstvo i da se mogu osporiti kao što je KAP uradila u ovom slučaju. Rešenjem o registraciji se ne utvrđuju nepravilnosti koje su nastale u procesu transformacije, bez obzira da li je sud za to znao ili ne. Pitanje nedostatka procene društvenog kapitala uzeo je u obzir i prvostepeni sud, a ovo pitanje je pokrenuo i tuženi. Jasno je da u ovom slučaju nisu primenjeni članovi 2-8 Zakona o transformaciji i prodaji društvenog kapitala, kojim je specijalizovana agencija ustanovljena kao jedini nadležni organ za procenu vrednosti kapitala. Zbog nedostatka zakonom definisane procene društvenog kapitala, sve radnje koje su se desile u započetom procesu transformacije, uključujući i naknadnu odluku Okružnog privrednog sud a u Prištini, Odluka br. Fi597 / 90, od 20.07.1990, za upis transformacije, smatraće se bez pravnog dejstva. Apelaciono veće nalazi da., ovaj pravni propust određuje valjanost celokupnog procesa transformacije DP-a, Osnovne banke „Bankos“, u akcionarsko društvo. Transformacija je višestepeni proces pri čemu je validnost svakog koraka takođe određena validnošću prethodnih koraka. Značajan neuspeh u jednoj fazi čini ceo proces nevažećim čak i ako nije bilo drugih neuspeha”.

87. Sud primećuje da je PKVS u slučaju podnosioca zahteva opširno analizirao izvedene dokaze i tvrdnje koje su stranke iznele u postupku, i na kraju podnosilac zahteva nije

uspeo da dokaže pred PKVS-om da je ceo proces privatizacije uspešno sproveden, pa prema zaključcima PKVS-a, proizilazi da je imovina ove banke evidentirana u katastarskim knjigama kao društvena svojina.

88. U smislu gore navedenih izlaganja, Sud u svom opštem stavu naglašava da je potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pravilna primena zakona primarna dužnost i u nadležnosti redovnih sudova (pitanje zakonitosti). Stoga, Ustavni sud ne može da postupa kao „*sud četvrtog stepena*“ (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda: [KI86/21](#), podnosilac zahteva: *Mirsad Bilbani*, rešenje o neprihvatljivosti od 30. marta 2022. godine; i slučaj [KI86/11](#), podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).
89. Sud je takođe više puta naglašavao da nije uloga ovog Suda da preispituje nalaze redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da ne može da ocenjuje sam zakon koji je doveo dotle redovni sud da usvoji jednu umesto neke druge odluke. Da je drugačije, Sud bi postupao kao sud „*četvrtog stepena*“, što bi rezultiralo prekoračenjem granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti (vidi, slučaj ESLJP-a: *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, i tu korišćene reference; vidi, takođe, slučajeve Suda: [KI128/18](#), gore citiran, stav 56; i [KI62/19](#), gore citiran, stav 58).
90. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi svojину nad Osnovnom bankom „Bankos“, sa obrazloženjem da je osnovana kao akcionarsko društvo i da je transformacija izvršena u skladu sa zakonskim odredbama, pri čemu je, prema PKVS-u, imovina koju je naveo podnosilac zahteva upisana u katastarske knjige kao društvena svojina i da nije bilo dokaza da je transformacija svojine na podnosioca zahteva uspešno i zakonito izvršena.
91. Sud primećuje da su sve odluke PKVS-a pružile relevantna obrazloženja u vezi sa odbijanjem žalbe podnosioca zahteva, utvrđujući da podnosilac zahteva nije predočio dokaze da je transformacija Osnovne banke „Bankos“ u akcionarsko društvo bila uspešna.
92. Sud podseća da član 46. Ustava ne garantuje pravo na sticanje imovine. Takav stav četvorostruko podržava i praksa ESLJP-a (vidi, slučaj ESLJP-a: *Van der Mussele protiv Belgije*, br. 8919/80, stav 48, presuda ESLJP-a od 23. novembra 1983. godine, i *Slivenko i drugi protiv Letonije*, br. 48321/99, stav 121, presuda ESLJP-a od 9. oktobra 2003. godine). U stvari, član 46. Ustava garantuje pravo svojine, ali to poslednje navedeno nije apsolutno pravo i podleže ograničenjima. U ovom slučaju, redovni sudovi su objasnili ograničenja imovine i svojinu nad spornom imovinom u odnosu na zahtev podnosioca.
93. Sud naglašava da podnosilac zahteva koji se žali na uplitanje u jedno od njegovih/njenih imovinskih prava mora prvo da pokaže da je takvo pravo postojalo (vidi, slučaj ESLJP-a: *Pištárová protiv Republike Češke*, br. 73578/01, presuda od 24. oktobra 2004. godine, stav 38).
94. Stoga, podnosilac zahteva može navoditi povredu člana 46. Ustava samo u meri u kojoj se osporene odluke odnose na njegovu „*imovinu*“. U smislu ove odredbe, „*imovina*“ može biti „*postojeća imovina*“, uključujući i potraživanja, na osnovu kojih podnosilac zahteva može tvrditi „*legitimno očekivanje*“ da će dobiti efektivno uživanje nekog imovinskog prava (vidi, slučajeve Suda: [KI26/18](#), podnosilac zahteva: „*Jugokoka*“, rešenje o neprihvatljivosti od 6. novembra 2018. godine, stav 49, i slučaj: [KI156/18](#),

podnosilac zahteva: *Verica (Aleksić) Vasić i Vojislav Čađenović*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. jula 2019. godine, stav 52).

95. U smislu gore navedenih činjenica, Sud smatra da je neophodno istaći da je podnosiocu zahteva omogućeno da razvije postupak zasnovan na načelu kontradiktornosti; da je mogao da iznese argumente i dokaze u različitim fazama postupka koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; i da su svi argumenti, sagledani objektivno, koji su bili relevantni za rešenje njegovog slučaja, propisno saslušani i ispitani od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi osporenih odluka detaljno izneti; i da je, u skladu sa okolnostima slučaja, postupak, posmatrano u celini, bio pravičan. Kao rezultat toga, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva uživao procesne garancije ugrađene u konceptu pravičnog i nepristrasnog suđenja (vidi, *mutatis mutandis*, između ostalog, slučaj Suda: [KI118/17](#), podnosilac zahteva: *Sani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35; vidi, takođe, slučaj ESLJP-a: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. [30544/96](#), presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
96. Sud, na kraju, takođe naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka redovnih sudova ne može samo po sebi da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom (vidi, slučaj ESLJP-a: *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. [5503/02](#), presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
97. U zaključku, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio dokazima svoje tvrdnje o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom, jer argumenti koje je izneo ni na koji način ne pokazuju da su mu redovni sudovi uskratili prava zagarrantovana članovima 31. i 46. Ustava, kako to tvrdi podnosilac zahteva.
98. Na osnovu napred navedenog, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa stavom 7 člana 113. Ustava i pravilom 39 (2) Poslovnika.

Zahtev za privremenu meru

99. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe traži od Suda da donese odluku o uvođenju privremene mere u vezi sa obustavljanjem presude [AC-I-21-0174] Žalbenog veća PKVS-a od 13. januara 2022. godine.
100. U tom smislu, podnosilac zahteva ističe/traži: "*Usvaja se privremena mera pa se zabranjuje Kosovskoj agenciji za privatizaciju svaka prodaja i bilo kakvo raspolaganje imovinom Kosovske banke d.d. Beograd u stečaju do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Kosova koji je pokrenut po inicijativi radi ocene ustavnosti presude br. AC-I-21-0174 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 13. januara 2022. godine*".
101. Međutim, Sud je zaključio da zahtev podnosioca ne ispunjava proceduralne uslove prihvatljivosti.
102. Stoga, u skladu sa stavom 1, člana 27. (Privremene mere) Zakona i na osnovu tačke (a) stava (4) pravila 57 (Donošenje odluke o privremenim merama) Poslovnika, zahtev podnosioca zahteva za uvođenje privremene mere treba da se odbije, zato što isti ne može da bude predmet razmatranja, pošto se zahtev proglašava neprihvatljivim (vidi u tom smislu, slučajeve Suda: [KI107/19](#), podnosilac zahteva: *Gafurr Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. aprila 2020. godine, stavovi 88-90; [KI159/18](#), podnosilac

1.5.2024
zahteva: *Azem Duraku*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. maja 2019. godine, stav 89-91; KI19/19 i KI20/19, podnosilac zahteva: *Muhamed Thaqi i Egzon Keka*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. avgusta 2019. godine, stavovi 53- 55; i KI211/19, gore citiran, stav 83).

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 27. Zakona i pravilima 39 (2), 57 i 59 (b) Poslovnika, dana 23. maja 2023. godine, većinom glasova

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za uvođenje privremene mere;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remziye Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka - Nimani